

Zitting 1974-1975

11 085

Wijziging van enige bepalingen van de Faillissementswet

Nr. 9

Nota naar aanleiding van het eindverslag

Ontvangen 25 augustus 1975

Ter beantwoording van de opmerkingen en vragen voorkomend in het eindverslag van de vaste Commissie voor Justitie wordt allereerst ingegaan op de opmerkingen van de leden behorende tot de fracties van de P.v.d.A. en de K.V.P.

Deze leden geven te kennen dat zij voorshands niet overtuigd zijn door het antwoord gegeven op vragen in het voorlopig verslag gesteld aangaande de verplichte invoering van de rechter-commissaris bij de surséance van betaling. Zij menen vooralsnog dat in elke surséance een rechter-commissaris moet worden aangesteld en beroepen zich daartoe op de toename van surséance en de steeds groter wordende verantwoordelijkheid van de bewindvoerder.

Vooropgesteld zij dat een eventuele toename van surséances op zichzelf nog niet behoeft te leiden tot de conclusie dat in elke surséance van betaling de benoeming van een rechter-commissaris verplicht gesteld dient te worden: benoeming is slechts zinvol als daaraan behoefte bestaat, hetgeen zeker niet in elke surséance het geval zal zijn. Uit de hieronder weergegeven staat 13, betreffende de loop van verzoeken om uitstel van betaling, voorkomende in de door het Centraal Bureau voor de Statistiek uitgegeven faillissementsstatistieken over 1972 en 1973, blijkt weliswaar dat het aantal surséances in de jaren 1968-1970, zoals ook in de daaraan voorafgaande jaren het geval is geweest, steeds is toegenomen. Sedert 1971 neemt dit aantal echter weer af: werden in de jaren 1970, 1971 en 1972 nog respectievelijk 240, 220 en 217 aanvragen ingediend en respectievelijk 105, 116 en 95 surséances definitief verleend, in 1973 bedroegen deze aantallen 163 respectievelijk 63.

Staat 13. Loop der verzoeken om uitstel van betaling

	1968	1969	1970	1971	1972	1973
Op 1 januari in behandeling zijnde verzoeken	49	49	40	76	51	51 ¹
In de loop van het jaar ingediend	173	158	240	220	217	163
In de loop van het jaar ingetrokken	54	34	44	51	55	83
waarvan onder gelijktijdige faillietverklaring niet in behandeling genomen i.v.m. de aanbieding van een akkoord	51	32	36	48	44	71
afgewezen	8	4	9	12	12	8
waarvan onder gelijktijdige faillietverklaring	21	42	46	66	53	18
definitief verleend uitstel van betaling	20	40	41	66	44	17
Op 31 december onafgedane verzoeken	90	87	105	116	95	63
	49	40	76	51	55	42

¹ verbeterd cijfer.

De ondergetekende beschikt voorts niet over gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de verantwoordelijkheid van de bewindvoerder steeds groter is geworden.

De omvang van de verantwoordelijkheid van de bewindvoerder wordt in belangrijke mate bepaald door de grootte van de betrokken onderneming of het bedrijf en met name door de omvang van het werknemersbestand. Hierover zijn echter helaas geen statistische gegevens beschikbaar.

Ook bij nadere overweging blijft de ondergetekende van mening dat het niet gewenst is de benoeming van een rechter-commissaris in de surséance van betaling verplicht te stellen: het dient aan het oordeel van de rechtbank te worden overgelaten om, al naar gelang de aard en omvang van het door de schuldenaar uitgeoefende bedrijf of andere haars inziens relevante omstandigheden, te beslissen of en wanneer zij benoeming van een rechter-commissaris zinvol acht. Deze mening wordt in de rapporten van de door de Orde van Advocaten ingestelde commissie als juist onderschreven. Ook de vóór de indiening van het onderhavige wetsontwerp geraadpleegde presidenten van de arrondissementsrechtbanken, evenals de Nederlandse Orde van Advocaten hebben ingestemd met de facultatiefstelling van deze benoeming.

De ondergetekende heeft kennis genomen van het aanvullend rapport van de commissie door de Orde van Advocaten ingesteld, welk rapport evenals het rapport gedateerd januari 1974 werd uitgebracht na de indiening van de memorie van antwoord. Wat betreft het daarin ingenomen standpunt aangaande de versterking van de positie van de bewindvoerder, wordt, mede ter beantwoording van soortgelijke vragen gesteld door de leden van de V.V.D.-fractie, het volgende opgemerkt. Voornoemde commissie, hierna te noemen de commissie van de Orde, bepleit in dit aanvullend rapport, gedateerd oktober 1974, een in principe zelfstandige 'positieve' beslissingsbevoegdheid van de bewindvoerder in geschillen met de gesurseëerde, indien deze is een rechtspersoon met bestuursorganen en een min of meer uitgebreid werknemersbestand. Deze zelfstandige beslissingsbevoegdheid zou naar de mening van de commissie eventueel geclausuleerd en in tijd beperkt kunnen worden.

De commissie van de Orde licht dit voorstel niet nader toe. Zij geeft niet aan waaruit deze clausulering zou moeten bestaan en tot welke tijdsduur deze beslissingsbevoegdheid zou moeten worden beperkt.

De ondergetekende merkt met betrekking tot dit voorstel het volgende op. Bij de memorie van toelichting en meer in het bijzonder bij de memorie van antwoord is er op gewezen dat toekenning van een beslissingsbevoegdheid aan de rechter-commissaris of aan de rechtbank ingeval van geschil tussen bewindvoerder en schuldenaar niet past in het bestaande wettelijke kader van de surséance. De daarvoor aangevoerde argumenten kunnen inderdaad mutatis mutandis ook aangevoerd worden tegen het door de commissie van de Orde gedane voorstel tot toekenning van een zelfstandige beslissingsbevoegdheid aan de bewindvoerder. De surséance van betaling is bestemd voor de schuldenaar die zelf voorziet dat hij niet zal kunnen voortgaan met de betaling van zijn opeisbare schulden en is gebaseerd op de samenwerking van de schuldenaar met de bewindvoerder. De wettelijke surséanceregeling komt in feite neer op het creëren van een periode van rust, althans wat betreft de concurrente schuldeisers, waarin een regeling met de schuldeisers kan worden voorbereid. Hierdoor wordt de schuldenaar een middel geboden om zijn bedrijf te kunnen voortzetten en faillissement te voorkomen. Dit algemeen uitstel is te beschouwen als een regeling zowel in het belang van de schuldenaar als vooral in het belang van de schuldeisers (zie ook aldus Polak, Faillissement en surséance van betaling, deel I, derde gedeelte, blz. 416 e.v.). Juist daarom wordt surséance alleen dan verleend, wanneer verreweg de meeste schuldeisers daartegen geen bezwaar maken. Ditzelfde geldt met betrekking tot het akkoord dat uitsluitend door de schuldenaar kan worden aangeboden, al kan de bewindvoerder daarop invloed uitoefenen.

Daaruit moet de conclusie worden getrokken dat de bestaande wettelijke surséance-regeling inderdaad vooral gericht is op de schuldeisers en niet op de positie van de werknemers. Uiteraard hebben vooral de werknemers er belang bij dat het bedrijf wordt behouden en voortgezet. Dit behoud en die voortzetting is echter afhankelijk van de vraag of een bevredigende regeling met de schuldeisers kan worden tot stand gebracht. Daarbij kan het belang van de gezamenlijke schuldeisers parallel lopen met de voortzetting van de onderneming of van het daarin uitgeoefende bedrijf. Zolang dit het geval is, behoort deze voortzetting ook te worden nagestreefd. Kan echter een bevredigende regeling met de schuldeisers niet tot stand worden gebracht, dan kan de werkgelegenheid niet worden gered en zal helaas de onderneming met het daarin uitgeoefende bedrijf moeten worden geliquideerd. Deze overwegingen leiden reeds tot de conclusie dat ook een eventuele zelfstandige beslissingsbevoegdheid van de bewindvoerder, juist zoals dit ook thans reeds bij samenwerking van schuldenaar en bewindvoerder het geval is, uiteindelijk ondergeschikt moet blijven aan het zakelijk belang van de gezamenlijke schuldeisers en bij alle streven naar behoud van de onderneming of het daarin uitgeoefende bedrijf gericht moet blijven op het treffen van een bevredigende regeling met de schuldeisers.

De commissie van de Orde gaat ervan uit dat de maatschappelijke ontwikkeling het karakter van de surséance van betaling heeft gewijzigd in die zin dat deze niet meer uitsluitend gericht is op bevrediging van de schuldeisers, maar minstens zozeer op reorganisatie van bedrijven en continuering van de werkgelegenheid. Dit uitgangspunt wordt echter, zoals kan worden geconcludeerd uit de hierboven gegeven samenvatting van het wettelijke systeem van de surséance, niet gedragen door de thans bestaande wettelijke surséance-regeling. Een instituut zoals door deze commissie gewenst, komt in feite neer op desnodig gedwongen sanering van een onderneming of het daarin uitgeoefende bedrijf en vergt een geheel andere opzet en vormgeving dan de huidige wettelijke surséance van betaling. Men kan dan niet volstaan met een – op zich zelf gezien reeds ingrijpende – herziening van het tijdens de surséance ten opzichte van de schuldenaar geldende regiem, door welke herziening overigens het surséance-regiem vrijwel een doublure zou worden van het faillissementsregiem. De positie van alle bij de surséance betrokken organen – zowel de rechter als de bewindvoerder – en de schuldenaar zou daarbij opnieuw moeten worden gezien en hun verschillende taken opnieuw worden afgewogen en op elkaar worden afgestemd. Ook de positie van de schuldeisers, zowel concurrente als preferente, zou opnieuw in beschouwing moeten worden genomen.

Voorts dient men er rekening mede te houden dat ingrijpende wijziging van de positie van de gesurseëerde schuldenaar waarschijnlijk ten gevolge zal hebben dat surséance van betaling nog minder, althans nog later, dan thans reeds het geval is, zal worden aangevraagd. De ondergetekende ziet voorshands geen mogelijkheden om dit ongewenste gevolg van een ingrijpende wijziging van de positie van de gesurseëerde schuldenaar op enigerlei wijze effectief te ondervangen. In dit verband valt er nog op te wijzen dat een dergelijke wijziging van de positie van de gesurseëerde schuldenaar waarschijnlijk slechts in een betrekkelijk gering aantal gevallen zou kunnen leiden tot het door de commissie van de Orde beoogde doel, de gedwongen sanering. De door deze commissie ingestelde voorlopige enquête (bijlage bij het rapport gedateerd januari 1974) wijst reeds uit dat in verhouding tot het totale aantal (in een niet nader gespecificeerde periode) mislukte surséances – 341 –, slechts een betrekkelijk gering aantal gevallen, namelijk 23 of indien men ook de andere in rubriek II van de bijlage genoemde oorzaken onder 'gebrek aan medewerking' wil rangschikken 46, neerkomend op respectievelijk 6,7% of 13,4% te wijten is geweest aan gebrek aan medewerking van directie of andere met bestuur belaste organen van de gesurseëerde onderneming. Verreweg het grootste gedeelte, namelijk 205 of 60% van het totale aantal van 341 is mislukt omdat de surséance te laat werd aangevraagd, geen bevrediging van de schuldeisers was te verwachten of geen winstge-

vende exploitatie mogelijk was. Ruim 15% van het totale aantal mislukte surséances werd veroorzaakt door gebrek aan medewerking van de schuldeisers. Zelfs de invoering van een vergaande zelfstandige beslissingsbevoegdheid van de bewindvoerder zal dus nog geenszins betekenen dat steeds kan worden voorkomen dat de onderneming of het daarin uitgeoefende bedrijf (geheel of deels) moet worden geliquideerd, met alle gevolgen van dien, zoals collectief ontslag, althans ontslag van een belangrijk deel van de werknemers. Ook de gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek wijzen helaas in een andere richting. Eventuele versterking van de positie van de bewindvoerder en dienovereenkomstige verzwaring van de positie van de bij de surséance betrokken rechterlijke organen, zal dus slechts in beperkte mate het belang van de werknemers – continuatie van het bedrijf – kunnen dienen.

Een zodanige uitbreiding van de taak van de bewindvoerder zou naar de mening van de ondergetekende gepaard dienen te gaan met een bepaalde mate van redelijk toezicht, door welk rechterlijk orgaan en in welke vorm ook – algemene en bijzondere machtiging c.q. recht van beroep. In dit verband moge tevens nog gewezen worden op de bij memorie van antwoord uiteengezette problemen welke rijzen bij het vraagstuk hoe een bevredigende afbakening van de taak van bewindvoerder en rechter moet worden tot stand gebracht. Een nog belangrijker probleem vormt echter de – ook bij memorie van antwoord reeds besproken – vraag hoever een in bovengenoemde zin geclausuleerde beslissingsbevoegdheid in principe zou mogen gaan. Een zodanige uitbreiding van deze beslissingsbevoegdheid dat algehele of gedeeltelijke overdracht van het bedrijf tegen de wil van de schuldenaar kan plaatsvinden of voortzetting van het bedrijf in een vorm waarin de schuldenaar niet heeft toegestemd of waarbij hij vrijwel is uitgeschakeld en toch volledig aansprakelijk blijft voor de risico's van de bedrijfsvoering, gaat ver buiten het kader van een beslissingsbevoegdheid bij geschil binnen de bestaande wettelijke surséanceregeling en komt in feite neer op gedwongen sanering van de onderneming of gedwongen overdracht van het daarin uitgeoefende bedrijf. In ieder geval zou de positie van de gesurseëerde ondernemer-natuurlijk persoon nader moeten worden geregeld en uitgewerkt. Een zo vergaande beslissingsbevoegdheid met betrekking tot de ondernemingsrechtspersoon vergt eveneens nadere regeling.

Bij dit alles rijst de vraag of de uit zodanige beslissingsbevoegdheid voortvloeiende taak de onderneming voor kortere of langere tijd te besturen wel kan worden opgedragen aan de personen die thans met de surséancebewindvoering worden belast. Deze verzwaarde taak komt er immers op neer dat de bewindvoerder zonodig toch gedurende een bepaalde periode als manager van de gesurseëerde onderneming moet gaan optreden en ingrijpende maatregelen zal moeten nemen betreffende de wijze van voortbestaan van onderneming of bedrijf. Ook van de rechter zouden moeilijke beslissingen verlangd worden.

De ondergetekende acht een zo grote mate van zelfstandige beslissingsbevoegdheid ten opzichte van de schuldenaar als de commissie van de Orde voor ogen schijnt te staan, niet zonder meer te verwezenlijken.

De leden van de fracties van de P.v.d.A. en K.V.P. hebben voorts verklaard zich te kunnen verenigen met het in het aanvullend rapport van de commissie van de Orde neergelegde standpunt betreffende het salaris van de curator bij opheffing van het faillissement. Deze commissie betoogt daarin vooreerst dat in zijn algemeenheid niet juist is de in de memorie van antwoord gemaakte opmerking dat de werkzaamheden van de curator ingeval van opheffing meestal beperkt zijn gebleven tot het opmaken van een boedelbeschrijving. De commissie van de Orde stelt met name dat bij faillissementen van ondernemers en ondernemingen die werkzaamheden zeer uitgebreid kunnen worden, waarbij dan tenslotte toch het faillissement opgeheven zal worden wegens gebrek aan baten. Zulks kan zich inderdaad voordoen in verband met het onderzoek naar de omvang van eventueel geldende eigendomsvoorbeholden en zekerheden of de beoordeling van huurkoop- of

leasecontracten. Het resultaat van deze werkzaamheden zal uiteraard in de boedelbeschrijving worden verwerkt en in zoverre maken deze werkzaamheden dan ook deel uit van de werkzaamheden in verband met de boedelbeschrijving. De ondergetekende beschikt niet over gegevens waaruit kan blijken dat slechts bij uitzondering, zoals de commissie van de Orde stelt, de werkzaamheden van de curator beperkt zijn tot het opmaken van een boedelbeschrijving. De faillissementsstatistiek verschaft bijv. geen gegevens over de duur van de door opheffing beëindigde faillissementen. Informaties daarover bij een aantal rechtbanken ingewonnen, wekken de indruk dat de meeste opheffingen plaats vinden vóór de datum van de verificatievergadering; deze wordt over het algemeen binnen 6 weken na de faillietverklaring gehouden. Dit zou er op kunnen duiden dat in de meeste gevallen van opheffing de boedelsituatie niet zo gecompliceerd is dat van (zeer) uitgebreide werkzaamheden van de curator sprake is.

De bij de nota van wijzigingen voorgestelde aanvulling van artikel 16, vierde lid, stelt buiten twijfel dat voorzover de boedel ingeval van opheffing nog baten bevat waaruit het salaris kan worden voldaan (of uitzicht bestaat dat de schuldenaar binnen afzienbare tijd voldoende verhaal daarvoor biedt), de curator een salaris wordt toegekend. De commissie van de Orde stelt in het aanvullend rapport dat ook ingeval van opheffing van een faillissement 'in beginsel steeds' een salaris moet worden toegekend. Voorzover deze commissie daarmee bedoelt te stellen dat ook bij gebrek aan voldoende baten een salaris moet worden toegekend, moet worden geconstateerd dat de commissie van de Orde niet aangeeft te wiens laste deze salaristoekenning gebracht zou moeten worden. De ondergetekende moge er in dit verband overigens op wijzen dat de commissie van de Orde in haar rapport gedateerd januari 1974, heeft vermeld deze kwestie nog in studie te hebben en daarover een afzonderlijk rapport te zullen uitbrengen. De commissie van de Orde constateert terecht dat de in dit verband door haar gesignaleerde problematiek uiterst ingewikkeld is en vele aspecten heeft. Het aanvullend rapport bevat echter omtrent dit onderdeel nog geen nadere suggesties of voorstellen. De ondergetekende zal gaarne desbetreffende voorstellen van de commissie van de Orde tegemoet zien en zal zich ook zijnerzijds nader over deze problematiek beraden. Daarbij wil de ondergetekende reeds thans te kennen geven dat een belangrijke bijdrage tot oplossing van dit probleem zou kunnen worden verkregen indien bij iedere faillissementsaanvraag depôt van een bepaald bedrag zou worden verlangd. Dit bedrag kan dan voor eerst dienen ter dekking van of althans als belangrijke bijdrage in de kosten van het boedelonderzoek dat na faillietverklaring vereist is om na te gaan of voortzetting van het faillissement zinvol is dan wel of tot opheffing moet worden overgegaan. Op die manier zou meer waarborg worden geschapen voor de salariering van de curator ingeval van opheffing van het faillissement. Tevens zou daardoor de animo om faillissement aan te vragen óók als reeds bij voorbaat duidelijk of waarschijnlijk is dat het uit te spreken faillissement wegens gebrek aan baten zal moeten worden opgeheven, belangrijk afnemen, waarmee automatisch de zo zeer gewenste vermindering van het aantal 'opheffers' tot stand zou zijn gebracht.

De leden van de fracties van de P.v.d.A. en K.V.P. hebben voorts gevraagd wat de mening van de ondergetekende is met betrekking tot het vraagstuk van de kosten van de publikaties, waaromtrent de commissie van de Orde haar – door deze leden gedeelde – standpunt in het aanvullend rapport nader heeft geformuleerd. Bij nota van wijzigingen is voorgesteld deze kosten, voor zover deze niet uit de boedel kunnen worden voldaan, ten laste van de Staat te brengen. De griffier van het rechtscollege dat de opheffing heeft bevolen, draagt zorg voor de voldoening van het door de rechtbank vast te stellen bedrag dat ten laste van de Staat komt. In verband met dit voorstel, dat zij overigens toejuicht, heeft de commissie van de Orde een beschouwing gewijd aan de afwikkeling van de zogenaamde negatieve boedel, dat wil zeggen een boedel, waarvan het actief minder bedraagt dan het totaal der boedelschulden. Zij stelt voorts in verband met het voorstel in de nota van

wijzigingen dat niet vaststaat, althans discussie mogelijk is over de vraag wannéér – in de zin van ontwerp-artikel 16 vierde lid van de Faillissementswet – de boedel niet in staat is die publikatiekosten te voldoen. De ondergetekende merkt daarover het volgende op. Het is juist dat de Faillissementswet geen regeling bevat voor de vraag wanneer en in welke rangorde de boedelschulden moeten worden voldaan indien deze groter zijn dan het gehele actief. Blijkens de door de commissie van de Orde vermelde literatuur is men thans van oordeel dat in dat geval voor die boedelschulden de algemene regels omtrent de voorrang gelden en dat bij gelijke preferentie ponspons-gewijze verdeling volgt. De ondergetekende kan zich met die zienswijze verenigen. Juist in verband daarmee kan worden betwijfeld of in haar algemeenheid wel juist is de door de commissie van de Orde geuite veronderstelling dat de curator, indien het vooruitzicht bestaat dat de boedel ontoereikend is, geen enkele betaling kan doen vóór en aleer de omvang van de boedel vastgesteld is. Ter zake van de hier aan de orde zijnde boedel-schuld, de kosten van advertenties welke plaatsing in de eerste titel van de Faillissementswet wordt bevolen, is de ondergetekende, in overeenstemming met de in de literatuur naar voren gebrachte standpunten (zie bijv. Polak, Faillissement en surséance van betaling, 7de druk, blz. 340 tot en met 344) van mening dat deze kosten vallen onder de algemene faillissementskosten, ofwel boedelreddingskosten. Deze moeten krachtens artikel 1195 onder 1°. B.W. allereerst worden voldaan, tezamen met de overige algemene faillissementskosten, en vóór andere boedelschulden. Het is derhalve niet juist dat de curator geen enkele betaling zou kunnen doen vóór de omvang van de boedel in zijn geheel is vastgesteld: hij kan dit doen zodra de algemene faillissementskosten zijn vastgesteld, en in de mate waarin daarvoor reeds baten beschikbaar zijn. Het is de ondergetekende dan ook niet duidelijk op grond waarvan de commissie van de Orde aan het slot van het aanvullend rapport, in strijd met bovenvermelde heersende mening, stelt dat deze advertentiekosten niét zouden vallen onder de kosten gemaakt ter boedelredding, welke allereerst moeten worden voldaan.

Ten slotte hebben de leden van de fractie van de P.v.d.A. de vraag gesteld of het niet voor de hand had gelegen, dat dit wetsontwerp niet alleen aan de presidenten van de arrondissementsrechtbanken en de Nederlandse Orde van Advocaten voor opmerkingen was toegezonden, doch ook aan de vakbonden. Deze leden hebben vervolgens de vraag gesteld of de ondergetekende dit alsnog wil doen en hun opmerkingen vóór de openbare behandeling aan de Kamer wil doen toekomen. De ondergetekende moet deze beide vragen ontkennend beantwoorden. Wat de eerste vraag betreft, vloeit zulks voort uit het beperkte karakter van dit wetsontwerp dat – afgezien van de op verzoek van de vaste Commissie voor Justitie later ingevoegde aanvullingen – hoofdzakelijk betrekking heeft op het openstellen van de mogelijkheid om in de surséance van betaling een rechter-commissaris, met een adviserende taak, te benoemen. In die beperkte optiek ligt toezending aan andere dan eerstgenoemde, rechtstreeks bij de surséance van betaling betrokken, instanties niet voor de hand. De ondergetekende meent voorts dat, gelet op de omstandigheid dat binnen het kader van dit wetsontwerp en in dit stadium van behandeling, geen ingrijpende wijzigingen meer door hem kunnen worden voorgesteld, toezending van dit wetsontwerp aan de vakbonden nog vóór de openbare behandeling ook niet zinvol zou zijn. Overigens zouden bij eventuele toezending van het wetsontwerp aan andere dan direct bij de surséance van betaling betrokken instanties, ook instanties van werkgeverszijde in de raadpleging moeten worden betrokken, hetgeen om voormelde redenen evenmin zinvol wordt geacht.

Ter beantwoording van de vragen gesteld door de leden behorende tot de fractie van de V.V.D. wordt nog het volgende opgemerkt.

Wat betreft de ook door deze leden gestelde vraag of het nieuw voorgestelde vierde lid van artikel 16 niet met zich mee brengt dat lange tijd onzeker zal kunnen blijven of de Staat de kosten der publikaties voor zijn rekening zal moeten nemen, moge worden verwezen naar de beantwoording van soort-

gelijke opmerkingen van de leden van de P.v.d.A.- en K.V.P.-fracties. Daaruit blijkt dat de ondergetekende van oordeel is dat de hierbedoelde advertentiekosten algemene faillissementskosten ofwel kosten van boedelredding zijn, welke vóór andere boedelschulden kunnen en moeten worden voldaan. De ondergetekende onderschrijft daarbij de blijkens de literatuur heersende mening dat ook ten aanzien van boedelschulden de in het algemeen geldende preferentieregels behoren te worden toegepast. Mede gelet op de omstandigheid dat opheffing van faillissementen meestal plaatsvindt binnen 6 weken na de faillietverklaring, kan daarom worden aangenomen dat ook bij opheffers betaling van advertentiekosten op betrekkelijk korte termijn, althans niet later dan bij faillissement in het algemeen het geval is, zal kunnen geschieden. De suggestie van deze leden te bepalen dat die kosten zodra zij gemaakt zijn, door de Staat zullen worden voorgeschoten en betaald, meent de ondergetekende niet te moeten opvolgen. Zulks hoofdzakelijk op grond van de overweging dat meestal niet van tevoren vastgesteld kan worden óf een uitgesproken faillissement al dan niet zal worden opgeheven wegens gebrek aan baten, terwijl het niet de bedoeling is dat de Staat in alle faillissementen deze kosten voor zijn rekening neemt of voorschiet. Betaling door de Staat kan dus pas geschieden als de opheffing is uitgesproken. Bij die opheffing stelt de rechtbank gelijktijdig de faillissementskosten vast, waaronder de kosten van de voorgeschreven publikaties, met inbegrip van die betreffende de opheffing. De griffier van de rechtbank kan dus, zodra de opheffing een feit is, het eventueel ten laste van de Staat gestelde bedrag voldoen.

Deze leden hebben ten slotte de vraag gesteld of het bezwaarlijk is te bepalen dat de beëindiging van een surséance niet alleen in de pers wordt aangekondigd – vooral voor niet bekende schuldeisers van belang – maar dat tevens daarvan schriftelijk bericht wordt gedaan aan de bekende schuldeisers. Het systeem van de Faillissementswet is zodanig dat de schuldeisers slechts over bepaalde gebeurtenissen bij brieven door de curator resp. bewindvoerder worden geïnformeerd.

De ondergetekende is van mening dat het in verband met de niet onaanzienlijke kosten die dit kan veroorzaken in surséances met een groot aantal schuldeisers, minder gewenst is te bepalen dat bij beëindiging van een surséance van betaling door het enkele verstrijken van de daarvoor bepaalde termijn, de bekende schuldeisers bij brieven daarvan in kennis worden gesteld.

De Minister van Justitie,
A.A.M. van Agt